BOAT Butlletí oficial de l'Arquebisbat de Tarragona

Núm. 750 7 de juliol de 2025 Pàg. 001

CARTA DOMINICAL

296. Esperit esportiu?

6 de juliol de 2025

Benvolgudes i benvolguts, he tingut l'oportunitat de presenciar en un dels nostres pobles un partit de futbol de categoria infantil. He quedat horroritzat! I no pels nens, que jugaven esportivament amb major o menor encert, sinó pels seus pares. Tensió, crits, insults, esbroncades… Això és el que he anant sentint des de la petita grada on em trobava.

La competició d'infants hauria de ser un espai per a estar relaxats i passar-s'ho bé, però m'he trobat amb uns pares molt tensos. Algú s'ha fet aquesta pregunta: ¿per què és tan diferent l'actitud d'un pare quan va a veure una obra de teatre del seu fill que quan va a veure un partit? Ja sé que és un exemple exagerat, perquè es tracta de coses molt diferents, però crec que l'actitud dels pares hauria de ser la mateixa, és a dir, la de gaudir. Evidentment, el teu fill cometrà errors, però sembla que molts pares només poden gaudir si guanya i destaca per damunt dels altres. Els pares que estan tan damunt dels seus fills en un partit els estan tallant la capacitat de decisió. I ja no diguem quan arriben jugades dubtoses, o quan aparentment l'àrbitre s'hagi pogut equivocar… M'han dit que sovint s'han generat altercats importants en què alguns pares han arribat a les mans.

He sabut d'una Fundació esportiva d'inspiració cristiana, anomenada *Brafa* i amb seu a Nou Barris de Barcelona. Està orientada especialment a l'esport d'infants i joves. Aquesta Fundació, entre moltes altres activitats, ha publicat uns vídeos, que hom pot consultar a la xarxa, amb el títol «No siguis *hooligan*...» (https://brafa.org/campana-no-seas-hooligan). N'hi ha un que porta per títol: «Papa, no vull que vinguis a veure'm al partit.» En boca d'un nen, s'escolten aquestes frases: «Si penses que sempre haig de ser el millor, no vinguis. Si per a tu el resultat és el més important, no vinguis. Si has de cridar a l'àrbitre cada vegada que creus que s'equivoca, no vinguis· Si no pots suportar que estigui a la banqueta, no vinguis· Si t'has d'enfadar cada vegada que fallo, no vinguis. Si vens, vine a gaudir, a animar i a descansar. Només vull jugar feliç i veure't feliç.»

S'han fet aquests vídeos «perquè és molt trista la realitat que vivim amb les pares a les grades», afirma el director. I afegeix: «L'esport és tan sols un joc i l'estem robant als nens.» De fet, els pares haurien de ser els principals protectors, defensors i referents dels nens, i no fer-los patir o passar vergonya. Hi ha pares, puntualitza el director, «als quals se'ls en va una mica el cap, gent que ve a animar amb tambors

i petards en un partit de nens de 7 anys», i continua: «Hi ha jugadors que acaben plorant i dient a l'àrbitre que tenen por.» Pensem-hi i prenguem nota per si podem millorar la situació.

Ben vostre,

† Joan Planellas i Barnosell
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat